

ANGELOLOGIE DĚJIN

ZÁKLADY DUCHOVNÍ VĚDY

DĚJINY SE NEOPAKUJÍ, ALE RÝMUJÍ SE.
MARK TWAIN

ANGELOLOGIE DĚJIN 2

SYNCHRONICITA A PERIODICITA V DĚJINÁCH

EMIL PÁLEŠ

Sophia 2012

Stručné shrnutí některých hlavních myšlenek této knihy vyšlo pod názvem *Sedm archandělů*.
Rytmy inspirace v dějinách kultury a přírody.

Aktuální informace o knihách z vydavatelství Sophia i o Škole angelologie najdete na www.sophia.sk.

ANGELOLOGIE DĚJIN

© RNDr. EMIL PÁLEŠ, CSC.

titulní kresby ke kapitolám: Mgr. Zdislava Sýkorová
grafické zpracování: Ing. Peter Malatin
překlad ze slovenštiny: Mgr. Kamila Hermannová
statistický software: RNDr. Martin Môtovský, RNDr. Peter Kvasnička
přední strana obálky Edward Burne-Jones: Anděl pátého dne stvoření
zadní strana obálky Edward Burne-Jones: Anděl šestého dne stvoření

© 2012 vydavatelství *Sophia*, Bratislava
3. publikace v edici *Základy duchovní vědy*

ISBN 978-80-970688-2-0

OBSAH

Předmluva 489 Tabulky 498

ORIFIEL

Saturnská osobnost	506	Španělská móda	581
Démon závidi. Kyselost	512	Eleatští filosofové. Eternalismus a temporalismus ..	583
Olovený proces v přírodě a v člověku	514	Stoická filosofie	584
Stáří, zima života	518	Determinismus a mechanicismus. Descartův anděl ..	586
Trůny, duchové vůle	520	Romanizace římskokatolické církve	590
Saturnská božstva. Paměť	521	Hvězdná chvíle Vatikánu. Boj o investituru	591
Původ ras	525	Jezuité	592
Plnost a prázdnota písma	526	Campanellův „Sluneční stát“	599
Orifiel a Římané	527	Jezuitský stát v Paraguayi	599
Dva talenty Římanů: rétorika a historie	529	Konzervativci a liberálové	601
Orifiel a dějiny dějepisu	530	Temnosvit v malbě. Psychologie černé barvy	602
Orifiel jako zákonodárce	536	Pochmurní králové	606
Orifiel a centralistický imperialismus	539	Synové Ptaha a Saturna	610
Orifiel v poříčí Indu a Nilu	540	Benediktinské mnišství	612
Vznik císařství. Augustův Řím a čchinská Čína	541	Poustevnícké hnutí kolem roku 1000	613
Podobnosti mezi Římem a Čínou	546	Kajičníci, poustevníci, asketi	614
Limes romanus a čínská zeď		Puritáni. Amiši	617
Saturn jako hranice sluneční soustavy	547	Starý a mladý čas	618
Ašóková Indie. Orifiel v Americe	552	Urania, múza astronomie	620
Justinián. Malý Orifiel	555	Hraniční obory astronomie	626
Zrod absolutismu	557	Mechanika, optika, mineralogie	628
Amerika, nový Řím	563	Rodina saturnských věd	632
Orifiel a monumentální architektura		Mumfordův mýtus o megastroji	635
Megality a pyramidy	568	Geologický věk Kozorooha	636
Kámen jako stavební materiál orifielského věku ..	571	Dlouhověkost	642
Orifielská signatura v architektuře	572	Postupné vtělování duše během těhotenství	643
Románský sloh	578	Obsedantně kompulsivní porucha osobnosti	648
Lebka a makovice. Sférické tvary v přírodě	579	Kdo je archanděl Uriel?	650

ANAEL

Knížectví, duchové národů	674	Anael a praslovanština	693
Venuše v astrologii a astronomii	676	Uzzaelova porážka	694
Paní lásky a krásy	677	Povýšení Inanny. Sargon akkadský	695
Venuše jako rodička a ochránkyně mrtvých	679	Synové a chráněnci Afrodity. Zjevení Marie	698
Venuše a Mars. Láska a válka	682	Anaelský Řím. Rodina	701
Kosmologie Inků	683	Hudba, tanec a móda v anaelském Římě	703
Solovjov o Krásnu	684	K rozpadu Římské říše	705
Puberta	685	Teotihuacán. Nazca	706
Těstovitost a ostrost písma	687	Gotická móda	708
Sladká chuť. Vídeň	688	Vlasy. Pozdní rokoko a empír	711
Venušina země: Sýrie	689	Hippies, děti květin	714

Archanděl Anael a dějiny hudby	715	Leeova křivka nepokojů v Číně	810
Klasická hudba. Mýtičtí zpěváci	718	Revolucionáři, mystici a heretici	813
Mimoevropská hudba.	720	Anarchismus	815
Sangamová a kávjová poezie.		Popperův omyl	820
Vtělení Sarasvatí	722	Vznik nacionalismu.	821
Archanděl Anael a poezie	724	Vznik heraldiky	830
Venušské literární druhy. Lyrika.	731	Proč romantici umírají mladí	835
Krajinomalba. Zahrady.	733	Tuberkulóza jako venušský démon.	842
Citovost výtvarného umění.	736	Lucifer, padlá Jitřenka	844
Inspirátorka krásných umění	738	Venušská porucha osobnosti – narcismus	850
Paleolitické Venuše	741	Mučednictví a sebevraždy.	853
Jeskynní malby v Altamiře. Pravěký věk Vah	742	Alchymie. Vznik chemie.	858
Mystická láska jako cesta k Bohu	743	Dějiny psychologie	865
Šaktismus	746	Dějiny zoologie	868
Alvárové. Bhaktické hnutí v 8. století	747	Venušská rodina umění a věd.	871
Exploze zbožnosti ve 13. století	749	Měděný proces v přírodě. Duševní měď	873
Svatý František a Džaláluddín Rúmí	751	Estetický psychologický typ	877
Serafínský rytmus duchů lásky	752	Fyziognomie krásy.	880
Trubadúři a dvorní láska	753	Venušská fyziologie	885
Německá mystika, sufismus a zen	755	Venušská embryologie.	892
Slavní milenci	764	Barevnost a krása v přírodě.	
Ženy na královském trůně	770	Geologický věk Vah.	894
Krásní králové	784	Vznik hlasu	903
Prorokyně, vědkyně a filosofky	789	Vznik létání	907
Krásné ženy a soumrak království	792	Lucidní snění	913
Romantismus.	794	Vznik sociálních vazeb	916
Helénistický romantismus	798	Vznik teplotkrevnosti.	922
Epikureismus.	800	Venušská metamorfóza. Puberta přírody.	926
Prométheus. Duch hrdosti a vzdoru	801	Tělesná výška v minulosti	933
Romantismus ve Vietnamu.	804	Venušská chemie. Aromaticnost, dusík	934
Napoleon Bonaparte	805	Rozdělení pohlaví a vznik smrti.	
Sorokinova studie nepokojů v Evropě.	807	Smysl krásy a lásky.	940

SEDM ARCHANDĚLŮ NA KRESBÁCH DAVIDA NEWBATTA

Hudební a výtvarné zobrazení andělů	1000	Archanděl Michael	1009
Archanděl Gabriel	1003	Archanděl Samael.	1011
Archanděl Rafael	1005	Archanděl Zachariel.	1013
Archanděl Anael.	1007	Archanděl Orifiel	1015
Citovaná literatura	1017	Prameny ilustrací	1032

PŘEDMLUVA

Angelologie dějin popisuje vlny inspirace v kolektivním nadvědomí a podvědomí lidstva. V každé době a ve všech civilizacích se lidem z tajuplných hlubin jejich duševnosti vynořovaly touhy, sny, nálady a pocity, zaznívalo k nim neslyšné slovo a vystávaly před nimi vnitřní obrazy, které se staly určujícími pro směřování jejich životů. V závislosti na dobové a místní tradici se taková zkušenost vykládala jako zjevení Boha či bohů, andělů, vnuknutí múz, zesnulých předků nebo jako podprahová činnost mozku. Věřící i nevěřící podávají svědectví o okamžicích inspirace, která se zhmotnila v jejich tvořivé činnosti: v transfiguraci jejich hodnotového žebříčku a estetickém citění, v uměleckých stylech a myšlenkových proudcích, v geniálních objevech věd a technické vynalézavosti, ve střídání náboženských kultů a proměnách společenského řádu.

V centru pozornosti této knihy je **nenáhodný časový řád, který se projevuje v obsahu inspirací.** Stejnou nebo podobnou vnitřní zkušenost prožívali lidé v různých koutech světa současně a nezávisle na sobě navzájem. Na odlehlých koncích světa se nejednou pracovalo na stejných myšlenkách a dílech, takže lze v pravém smyslu slova hovořit o věku filosofů či věku básníků, věku monumentálních staveb nebo věku válek. Tyto věky se navíc pravidelně opakují. Po daném typu civilizace následuje s nenáhodnou pravděpodobností jiný určitý typ. Analogické konfigurace hodnot a kulturní tvarosloví se vracejí periodicky v jakýchkoli renesancích. Nikdy se neopakují identicky, ale v každé civilizaci a v každé době se vynořují obměněné. Oddělením toho, co se opakuje, od toho, co je náhodné, lze vydestilovat čisté psychické pravzory (jungovské archetypy).

Časová následnost, **pořadí pravzorů v dějinách kultury je stejné jako v individuální biografii jednotlivce.** Konfigurace vlastností a schopností, které jsou typické pro jednotlivá věková stádia od dětství po stáří, formují ve stejném pořadí, ale v pomalejším tempu cyklicky dějiny. Tak lze vskutku hovořit o dětské kulturní morfologii, o světových pubertách nebo o stařecké epoše dějin.

Jelikož každý duševní proces je spojený s nějakým tělesným procesem (a okruhem orgánů), **stejně pravzory se odrážejí i v dějinách přírody.** V proměnách stavby rostlin a zvířat a v jejich způsobu života se dají pozorovat synchronní konvergence – živí tvorové dávno oddělených vývojových linií směřovali (mutovali) k analogickým formám nezávisle na dědičnosti i prostředí. V evoluci existoval věk krásy, věk kostnatění, věk zbrojení...

Dávno se opakující společné formy (pravzory) tak hledáme, nacházíme a zkoumáme na třech časově odlišných rovinách: v duševním vývoji člověka během jednoho života; v kulturních formách během tisíciletí dějin; a v tvarech přírody během stamiliónů let evoluce. Na všech třech rovinách **nás zajímá moment inovace, tvořivosti.** Tušíme zákonitý řád, který se na pozadí toho všeho rýsuje.

A zjišťujeme, že znovuobjevujeme dávno zapomenuté. Otcové našich otců tyto praformy ducha znali a z kondenzovanou moudrost o nich nám zanechali v obrazech božstev či archandělů. Sedm nejvýraznějších pravzorů kolektivní psychologie dávali do souvislosti se sedmi okem viditelnými tělesy sluneční soustavy. **Sedm archandělů si představovali jako sedm samohlásek tvořivého Božského slova.** Ty spolu s duchovními inteligencemi souhvězdí (souhláskami) v měnících se vzájemných konstelacích vytvářejí

James Tissot: Zjevení anděla Zachariášovi, kolem 1890.

Ambroise Crozat: Zacharjášovo vidění – sedm očí Božích, 18. stol.

William Blake: Zacharjášova vize. Sedm planoucích světél je sedm duchů, kteří jako sedm očí Božích prohledávají celou zemi, kolem 1800.

NIKDY NELZE DOST VELEBIT TĚCHTO
SEDM SPRÁVCŮ SVĚTA, PŘEDSTAVOVANÝCH
SEDMI PLANETAMI... JE ÚTĚCHOU A
DOBRÝM ZNAMENÍM, ŽE V TOMTO STOLETÍ,
Z MILOSTI BOŽÍ, KULT TĚCHTO SEDMI
PLANOUČÍCH SVĚTEL, TĚCHTO SEDMI HVĚZD,
V KŘESŤANSKÉM SPOLEČENSTVÍ ZNOVU ZÍSKAL
VEŠKERÝ SVŮJ LESK A NÁDHERU.

PIUS V.

slova a věty na obloze, skrze něž povstal svět v celé své rozmanitosti. Příroda, dějiny a člověk sám tak byli vysloveni, vyzpívání chóry andělů, vznešenými a ušlechtilými pravzory ctností a krás na duchovním nebi.

V křesťanské, židovské, arabské, babylonské, egyptské, indické, čínské a indiánské tradici máme i konkrétní údaje, data, kdy která duchovní mocnost inspirovala svět, a poznatky o jejich cyklickém střídání. Některé z nich – obzvláště ty tradované na západě – jsme zde prověřili a zjistili jsme, že **tradiční data vlád archandělů odpovídají reálným vlnám tvořivosti v dějinách.** Tato kniha přináší první přesvědčivé důkazy o tom, že skutečně existují kulturní rytmy (což se po většinu 20. století popíralo) a že byly známy již ve starověku. Poprvé si jasně uvědomujeme, že středověká nauka o andělech (angelologie) měla svůj reálně existující předmět. Nebyla jen fantazií či spekulací. Pravdivě popisovala intersubjektivní vnitřní zkušenost lidí a z ní plynoucí dějinnou kulturní dynamiku. Nakolik tyto vlny ducha, tvořivosti a kultury souvisí či nesouvisí s periodickými pohyby astronomických těles, je otázka, která je v této knize okrajová a nechávám ji otevřenou.

Angelologie je starověkou epistemologií. Zachycuje střídání kolektivních podvědomých struktur, které v současnosti znovuobjevujeme pod názvy *paradigma*, *epistémé*, *archetyp* nebo *soustava pravdy*. Jsou to hodnotové a estetické intuice, které se v dané době cítí jako samozřejmé, ale racionálně se nezdůvodňují. Jedna hodnota nebo kvalita podbarvuje celé vnímání i smýšlení o světě a tvoří duchovní osu, kolem níž se uspořádávají všechny složky kultury. Utváří navzájem si odpovídající typy vědy, umění, náboženství a společnosti a svazuje je společnou vnitřní logikou. Jako jsou list, květ, plod a semeno vyrostlé ze společného kořene proniknuty jednotnou estetikou a očividně patří k sobě, tak **duch času** sjednocuje tvář své doby.

Nejstarší duchovní tradice si v této knize podávají ruku s posledním špičkovým výzkumem současných věd a navzájem se osvětlují. Angelologie se sbíhá a setkává s aktuálními výzkumy současnosti a to je jedno z jejích nejpřesvědčivějších potvrzení. Například švýcarský psychiatr Luc Ciompi významně přispěl k pochopení emocionálních základů lidského myšlení.^{Ciompi} **Cítění hraje ve vztahu k myšlení mnohem významnější roli, než se dosud připouštělo.** Funguje jako kognitivní operátor, který organizuje a stmeluje stavební kameny poznatků do smysluplného celku. Rozhoduje již o tom, čemu věnujeme pozornost a co přehlédneme, co si zapamatujeme a co zapomeneme, či jakým způsobem spojujeme fakta do souvislostí. Původní afekt časem ustoupí do nevědomí a zanechává vyběhané myšlenkové zvyky, hotové vzorce chování a celé světonázorové budovy sestávající z logicky pospojovaných fakt, jejichž původu si jejich nositelé již nejsou vědomi. Není potřebné zdůrazňovat, jak dramatický význam to má pro vzájemné dorozumění jednotlivců i celých kultur.

Všimněte si, že až potud **naše bádání spadá plně do rámce standardní vědy a splňuje kritéria vědeckosti.** Křivky tvořivosti v dějinách jsou empirické, nezmění se jen proto, že někdo věří nebo nevěří v anděly. Stejnou psychickou zkušenost mají ateisté i věřící různých směrů, jen si ji jinak vykládají. Až když se ptáme na původ a skryté příčiny těchto zkušeností, překračujeme obzor empirického bádání; a vstupujeme do prostoru hypotéz a metafyziky, kde se nabízí několik možných vysvětlení z pohledu různých filosofických paradigmat. Tutéž zkušenost se můžeme pokusit vysvětlit ma-

terialisticky i idealisticky. Přitom z povahy jevu můžeme usuzovat o charakteru příčiny a konstatovat, že různé myšlenkové modely jsou skutečností koroborovány lépe či hůře.

Konkrétně zde zkoumaný fenomén je možné velmi dobře vystihnout v termínech platónského idealismu. V rámci materialistických představ o světě zůstává nevysvětlený, ne-li nevysvětlitelný, neměl by existovat a pokusy vysvětlit ho zcela chybějí nebo jsou příliš komplikované a těžkopádné. Osobně se podílím na prověřování hypotéz v obou směrech a **bojuji za předběžnou rovnoprávnost (obou) filosofických paradigmat ve vědeckém výzkumu,** aby směla ukázat, co dokážou. Pokud měly nejslavnější vědecké osobnosti právo luštit hádanku světa ze zorného úhlu atomismu, který byl 2300 let čirým nedokázaným předpokladem, a nakonec se ukázal jen zpola pravdivý, ale v určitých směrech plodný – tak musí mít platónci právo diskutovat o světě v termínech pravzorů, idejí a andělů, hlavně pakliže tato myšlenková perspektiva vykazuje v jiných směrech explanační a predikční schopnost a je užitečná.

K tomuto dobrodružství poznání budou mít co říci obě strany: materialisté i idealisté. Důležitými kameny do mozaiky přispívají jedni i druhí. Například Julian Jaynes, psycholog z Princetonu si uvědomil, že **dávnověké zprávy o zjeveních bohů byly jednoduše věrným popisem zážitků prožívaných subjektivně jako skutečné** (a žádnou teoretickou spekulací nebo hromadným podvodem, který by někdo všude organizoval již od nepaměti).^{Jaynes} Identifikoval atavistické struktury v mozku, které se na takovémto zážitku zjevení mohly podílet: Wernickeho oblast pravé hemisféry komunikovala prostřednictvím anteriorní komisury s levou hemisférou, kde byla slyšitelná jako „hlas boží“. Po přechodu k současné formě vědomí, někdy v čase mezi Homérem a Sokratem, se tyto procesy vnořily do podvědomí, překryté novou, racionální formou vědomí. Například Aischylos ve svém dramatu popisuje, jak Oresta pronásledovaly Erinye – napadaly ho jako samostatné bytosti zvenčí a škrábaly drápy. Euripidés o něco později při stejné scéně namísto drápů bohyně pomsty hovoří již jen o vnitřním „hryzáni svědomí“. Staré struktury však působí podprahově dále, aktivují se ve výjimečných případech, nebo se dají stimulovat experimentálně elektrodou – a lidé potom téměř reálně-smyslově vidí a slyší osoby, které tam fyzicky nejsou. Jen elektroda na nervovém zakončení jim nekomunikuje žádné smysluplné poselství, na rozdíl od skutečného života, kdy se takto mohou zjevit třeba i pravdivé budoucí události.

Inteligentní obsahy zjevení Jaynes připisoval nevědomé činnosti pravé hemisféry mozku: to ona uskutečňovala komplexní výpočty, promlouvala k člověku na předracionálním civilizačním stupni jako boží hlas, jí se klaněli a ona vybudovala teokratické civilizace jako Sumer a Egypt. Ale i kdyby původcem těch zjevení byla duchovní bytost, také by se nakonec odrazila v mozku nějakou aktivitou, kde by si je člověk uvědomil jako vnitřní obraz, hlas nebo volní impuls. Jaynes tak učinil jeden krok k moderní angelologii. Druhý činíme v této knize: **Intelligence projevující se v duchovním zážitku zjevení není a nemůže být uzavřena v lebce jednotlivce samotného.** Kdyby byla jen produktem individuálního mozku, vznikala by v libovolném čase libovolná zjevení; ve skutečnosti však stejná vnuknutí přijímá současně a nezávisle na sobě řada osob.

Dějiny zjevení vyžadují pojmut nějaký faktor, který působí celosvětově již od prehistorických dob. S chronobiologií ho hledáme v astronomických cyklech, rytmech slunečního větru, geomagnetismu a proudění mag-

William Adolphe Bouguereau: Orestovy výčitky svědomí, 1862.

JSME ZVYKLÍ ODVOZOVAT HLUBOKÉ DĚJINNÉ
PŘEMĚNY VÝLUČNĚ Z VNĚJŠÍCH PŘÍČIN. ALE JÁ
SI MYSLÍM, ŽE VNĚJŠÍ OKOLNOSTI JSOU ČASTO
VÍCE MĚNĚ POUZE PŘÍLEŽITOSTMI, PŘI NICHŽ
SE PROJEVÍ NEVĚDOMÉ PŘIPRAVOVANÝ NOVÝ
POSTOJ K ŽIVOTU A SVĚTU.

CARL GUSTAV JUNG

Gustave Moreau: Hlasy, 1867.

NAKONEC VYHRABEME MOUDROST VŠECH
DOB A ZJISTÍME, ŽE VŠECHNO NEJDRAŽŠÍ
A NEJCENNĚJŠÍ BYLO JIŽ DÁVNO ŘEČENO
NEJKRÁSNEJŠÍM JAZYKEM.

CARL GUSTAV JUNG

matu v zemských hlubinách – nenašlo se však nic, co by odpovídalo kulturním vlnám v dějinách. Kromě toho, z výkyvů jednoduchých fyzikálních polí se nedají vůbec, experimentálně ani teoreticky vyvodit tvořivé výkony génů jako Goethe, Leonardo nebo Koperník s jejich kvalitativně specifickými obsahy v každé epoše. Periodická kosmofyzikální pole si dokážeme představit jen jako synchronizátory a spouštěče komplexních endogenních vzorců vzniknuvších během evoluce. Množství dalších důvodů však svědčí proti tomu, že by archetypy byly zakódovány v DNA. Dohady materialistů o hmotných příčinách jsou v poloze čiré víry, často špatné víry odporující rozumu a nejsou lepší než vysvětlení teologů, že to všechno nějak zázračně způsobuje Bůh (které neprotiřečí rozumu jen díky tomu, že je bezobsažné).

Naši praotcové slovem anděl původně rozuměli především zážitek, zkušenost zjevení a až později teoretický konstrukt metafyzické filosofie, když zážitky začaly ustupovat. Takový zážitek zpřítomnění vyšší moci se nezapomenutelně vrýval do duší, mravně je proměňoval a zářil jim jako hodnotová Severka. Celá kultura – mravní pojmy, katedrály i technologický pokrok mají svůj počátek v této iracionální zkušenosti a popírat ji znamená podkopávat základy civilizace a všeho, čeho člověk dosáhl.

Jistěže existují i náboženští podvodníci a duševně nemocní lidé trpící halucinacemi. Nemají však sílu pohnout světem a dokazují neexistenci duchovních říší právě tak málo jako lidé s poruchou zraku neexistenci fyzického světa. **Ale existuje i pravé zjevení, které má povahu intersubjektivního vjemu a proměňuje svět**, ač ne okamžitě, ale nakonec vyjde z příboje času jako mravní pilíř podepírající celé civilizace.

Minimálně v tomto smyslu jsou andělé skuteční: jsou to introspektivně pozorovatelné děje v našem nitru, morální a estetické pravzory, jež tvoří páteř psychického organismu a planou na oltáři svědomí jako srdce našeho srdce. Vyvíjet se znamená sblížovat se s nimi. Zpřítomnění Michaela v duši je konkrétní děj, podobající se rozžatému světlu poznání, které osvobozuje. Neschopnost roznítit tento děj v duši zanechává zážitek vnitřní tmy, depresivnost a rezignaci, může přerůst až do pandemií depresivity jako ve Spojených státech. Ta se dále somatizuje oslabením imunity a obranyschopnosti proti rakovině. Anael se zpřítomňuje v duši, která vykřesala duševní teplo z připravenosti darovat se a obětovat ve vztahu lásky. Ta duše objevila moc zušlechťovat a proměňovat sebe samu. Nikdo, kdo nezná tohoto archanděla, se nevyhne upadnutí do závislostí a politickému chaosu v celospolečenském měřítku.

Odkrýváme tu psychosomatické a psychospirituální zákonitosti, které jsou skutečné, a jednání v souladu či nesouladu s nimi má skutečné následky. Tyto **poznatky je potřebné v první řadě uvést do praxe a až potom můžeme spekulovat o jejich metafyzické podstatě**. Zda je duchovní nebo hmotná, to nechávám předběžně otevřené a domnívám se, že to zůstane otevřené ještě dlouho (má-li takové dělení vůbec význam). Ti, kteří chtějí odložit aplikaci angelologie na dobu, kdy bude plně teoreticky vysvětlena, se podobají lékaři, který odmítne podat pacientovi lék a nechá ho zemřít, protože ještě plně nepochopil mechanismus uzdravujícího účinku léku.

Nezapomínejme, že **většina poznatků se prakticky využívala dávno předtím, než byly vysvětleny teoreticky**. Lidé využívali léčivou moc bylin, slévali kovy, vyráběli světlo či elektřinu a nečekali na vznik analytické chemie, teoretické metalurgie nebo na Maxwellovy rovnice. I před Newtonem

znali přitažlivost a neskákali z oken. Tak bychom měli naložit s každým poznáním: počítat s ním při každodenním rozhodování a aplikovat ho pro dobro a pozdvihnutí člověka. I pro mravní, duchovní a duševní život člověka platí zákony, podobné těm v přírodě. A jejich neznalostí nebo nerespektováním vznikají osobní a kolektivní tragédie se stovkami miliónů obětí, jejichž pustošivost je porovnatelná se středověkými pandemiemi moru kvůli neznalosti hygieny.

Jako vědec odkrývám empirické zákonitosti osudu jednotlivců i celých společností a metafyzické otázky nechávám otevřené; jako filosof konstatuji, že se dobře uchopují v termínech platonismu; a **jako člověk věřím, že v základech vesmíru tvoří a tká Intelligence, která je osobní a má morální povahu**. Že je to „*láska, která hýbe sluncem a hvězdami*“.^{Dante 1} Jako člověk mám nejen právo, ale i povinnost stát za svým poznáním, pokud nemám podvádět ostatní a zradit prameny svého vlastního bytí. To je však dáno tím, že jsem prošel osobní zkušeností, jakou druzí neprošli. Ať mi někdo vysvětlí, jak dokáže šedá mozková kůra vypočítat budoucí události na celá desetiletí předem s přesností na jediný den! Taková „vzpomínka na budoucnost“ je však typickým zážitkem při setkání s vlastním strážným andělem.

Sofiologie je jediná kompetentní radit člověku v jeho životní orientaci, protože **je celistvá a syntetizuje všechny prameny poznání: smyslovou zkušenost, racionální filosofii i mystické zjevení**.^{Solovjov 4} Ať nikdo nečeká od extrovertní a neosobní vědy, jednostranné již svou metodou, že mu dá odpovědi na otázky, které si může vybojovat jen sám osobně. Kdo je líný vynaložit úsilí, aby si vydobyl vlastní duchovní zkušenost, ať skromně zmlkne a zdrží se úsudků.

První řádky této knihy jsem napsal před 22 lety jako nastupující aspirant Slovenské akademie věd. Předmět jejího zkoumání se setkal s mnoha pochybnostmi a nedůvěrou kolegů. Ty však byly vesměs založeny jen na porovnávání se zažitými vzorci myšlení a předchozím stavem poznání, a nikoli na vlastní práci s fakty. S odstupem času lze říci, že má původní intuice se ukázala být plodnou do takové míry, jakou nikdo z nás neočekával – nejen mí oponenti, ale ani já sám.

Zpočátku přirozené námitky se soustřeďovaly kolem otázky, zda jsem se nedopustil selektivního předvýběru a subjektivního zkreslování dat. Konstruktivním návrhem Viktora Krupy z Kabinetu orientalistiky SAV bylo prověřit mou hypotézu na obsáhlých studiích o kulturní dynamice od Kroebera a Sorokina. Obě však hypotézu Angelologie potvrdily, navzdory všeobecnému očekávání, že povedou k jejímu rychlému vyvrácení.

Nestor slovenské chronobiologie, emeritní profesor Miroslav Mikulecký, byl jedním z prvních, kdo se bez ohledu na předsudky společně se mnou podepsali pod zjištěné výsledky. Dalším byl mnohonásobný nositel čestných doktorátů, zakladatel a doživotní čestný prezident Světové asociace prenatalní a perinatální dětské psychologie a medicíny, Peter Fedor-Freybergh. Povzbuzující posudek podepsal ředitel Ústavu klasické archeologie FF UK, profesor Jan Bouzek. Švédská Společnost integrálních věd a Karlova univerzita v Praze mou práci (s profesorem Mikuleckým) ocenily cenou Zdeňka Kleina jako nejlepší práci o etologii člověka za rok 2004. A norská univerzita v Trondheimu byla první, kde jsem Angelologii přednášel na oficiální pozvání.

Jeden z „otců chronobiologie“ a ředitel výzkumného ústavu na univerzitě v Minnesotě, Franz Halberg, při osobní návštěvě na Komenského uni-

Luca Giordano: Jakobův sen, 17. stol.

verzitě v Bratislavě během přednášky potvrdil existenci 500letých rytmů a sám našel takový rytmus v dějinách vojenských bitev. Zkoumání dlouhodobých rytmů, o jakých podali zprávu Páles & Mikulecký, vytyčil za nový úkol chronobiologie. Dean Keith Simonton z univerzity v Kalifornii, světový odborník číslo jedna na historiometrii a příčiny tvořivosti, autor tuctu monografií a stovek článků na toto téma, byl vybrán časopisem *Comparative Civilizations Review* jako nezávislý recenzent mé práce. Označil ji za zajímavou, doporučil ji publikovat a sám přispěl sestavením křivek tvořivosti pro kulturu Dálného východu, které jsem zahrnul do této knihy.

Během uplynulých dvaceti let věda přinesla množství nových poznatků a řada z nich potvrdila mé předpoklady doslova spektakulárně. V Jižní Americe vykopali pyramidy současné s egyptskými a v Německu sedm tisíc let starou kruhovou observatoř – přesně ve vrstvách, které jsem vyznačil jako pravděpodobné. Britští archeologové znovu důkladně prozkoumali Stonehenge a potvrdili, že je o 500 let starší, než se myslelo. Je přesně tak staré, jak jsem odhadl v prvním vydání této knihy. Na univerzitě v Bonnu skutečně našli ve slunečnici účinnou látku proti viru HIV. Že křídlo vzniklo kvůli kráse, dříve než se na něm létalo, a teplokrevnost z láskyplných vztahů – jsou dnes už hlavní hypotézy paleontologie. Evolučních konvergencí, na které v Angelologii kladu důraz, se mezitím našlo tak velké množství, že se přesouvají do centra pozornosti a v očích paleontologů se z okrajového, náhodného fenoménu mění na cosi zásadního.

S mým názorem, že geny se dají zapnout a vypnout z vlastního rozhodnutí a získané vlastnosti se dědí, jsem se před dvaceti lety jevil jako zastánce beznadějně překonaného lamarckismu. Od té doby vznikl samostatný pododbor – epigenetika, která ty vypínače našla a už také stvořila epigeneticky modifikovanou myš. Myšlenka z prvního vydání, že bakterie černého moru je vtělením marsického démona a zasahuje člověka prostřednictvím krevního železa, se zviditelnila doslova dramatickou smrtí. Profesor molekulární genetiky Malcolm Casadaban z univerzity v Chicagu náhle padl mrtvý při práci v laboratoři. Vyšetřování nečekané smrti odhalilo, že měl dědičnou odchylku, která v jeho těle hromadila železo – mor ho proto zabil téměř okamžitě. Naplnily se bohužel i mé předpovědi z let 1995 a 1997 o dolarové měnové bublině a zchudnutí jižní Evropy přílivem peněz ze severu, které jsem učinil s takovým předstihem, že je okolí nepovažovalo za důležité.^{Páles & Vaský, Páles 5}

Na Katedře religionistiky Komenského univerzity v Bratislavě se mi koncem 90. let vysmáli za názor, že na Krétě uctívali v první řadě Jupitera; odporovalo to totiž názoru slavných autorit, podle nichž se tam uctívala Velká matka. O desetiletí později to potvrdil Americký archeologický institut, který pokračuje s vykopávkami v Knóssu. Kréťané uctívali nějaké božstvo podobné Diovi a řada sošek Velké matky, které se reprodukovaly v učebnicích, byla odhalena jako falzifikáty. Takovéto úspěchy však u těch kolegů, pro které je jejich vlastní osoba důležitější než pravda, nevedou ke spolupráci, ale jen k větší závisti.

Souhrnem lze říci, že Angelologie se ve své hlavní myšlence (byť nikoli ve všech detailech) potvrdila. V současnosti se opírá zhruba o 700 studií renomovaných odborníků, kteří neznali mou hypotézu a nemohli zkreslovat data v můj prospěch. Přitom některé velkostudie jako ta Sorokinova, Simontonova nebo nejnovější od Charlese Murraye jsou samy o sobě důkladně kvantifikovaným souhrnem stovek pramenů. Žádná jiná filosofie

dějin se svou explanační a predikční schopností ani zdaleka nemůže porovnávat s *Angelologií dějin*.

Starověká nauka o andělech popisovala skutečné kulturní vlny. Diskuse se již netýká toho, *zda* existují, ale *proč* existují a *v jakém rozsahu*, tj. jakých oblastí historie se týkají a jakých ne. I předseda České statistické společnosti, Gejza Dohnal, který byl skeptickým hnutím pověřen zpochybnit mé matematické metody, otevřeně přiznal, že v některých případech je periodicitu očividná na první pohled a potvrdí se vždy, zcela bez ohledu na to, jakou statistickou metodu zvolíme.

Tvrdím-li tedy, že centrální hypotézu Angelologie je potřebné považovat za předběžně potvrzenou (a hodnou dalšího zkoumání), není to můj osobní názor – ale takový je výsledek komunikace a interakce světové komunity všech vědců, kteří k tomu chtěli a měli co říci. Neexistují námitky, s nimiž bych se nebyl vypořádal a nezohlednil je, buď tak, že jsem ustoupil, zahrnul je nebo jsem je prověřil a vyvrátil. Samozřejmě vedle centrální teze pracuji s množstvím vedlejších tezí, jejichž stupeň věrohodnosti – od jistoty po čiré tušení – by měl být zřejmý z kontextu.

Pokud si chce čtenář udělat názor, musí rozlišovat mezi vědeckým diskursem a pomlouváním. K vědeckému diskursu patří transparentní komunikace obsahující věcný argument a dovolující zpětnou vazbu; co bylo zřejmě v odborných časopisech, co odznělo na konferencích nebo i osobně, ale musí to být ověřitelné a neanonymní. Oponentura musí být adresná a jít k původnímu prameni, ne kritizovat něco ve všeobecnosti nebo v podobách zkreslených podáním z nevím kolikáté ruky. Zákulisní, anonymní řeči, za které nikdo jmenovitě nepřebírá zodpovědnost, se nepočítají. Kdo šíří dezinformace, musí to dělat tajně, vždy jen když tam nejsem, a kdekoli takové potkám a konfrontuji, vymlouvají se, že to řekl vlastně někdo jiný. Zřídka se mi u takových zákulisních oponentů podařilo docílit toho, aby se pod své názory otevřeně podepsali, jako v případě pardubického religionisty Ivana Štampacha. Každý potom vidí, jak mlhavé a zkomolené představy má o samotném znění hypotézy, metodě jejího testování i o závěrech, které vyvozují, a píše recenzi na dílo, které vůbec nezná.

Specifickým případem je tzv. hnutí skeptiků. Za deklarovaným cílem podporovat racionalitu se tu zvedá příšera touhy po autoritativním vykonávání moci. Ta je ovládá do té míry, že si občas nevšimnou, když odsoudí i seriózního kolegu, nebo neodolají pokušení pomoci si nějakou zfalšovanou informací. Na ocenění mé práce Karlovou univerzitou reagovali v roce 2008 udělením bronzového bludného balvanu za pseudovědu, pod který se podepsal známý popularizátor astronomie Jiří Grygar. Na oficiálním udělování přečetli důvod, proč mi balvan patří – dostal jsem ho za názor, který vůbec nezastávám, naopak, v mých pracích ho výslovně odmítám jako mylný. Grygar to ví ode mě osobně, navzdory tomu se dodnes nepostaral o nápravu: balvan ani nestáhli, ani nedoplňli žádný další důvod, za co jsem ho dostal.

Posedlost skepticizmem vede až do groteskních extrémů, které jen dokládají, jak jsou odpůrci argumentačně v koncích. Vedoucí Katedry filosofie na univerzitě v Olomouci, Ivan Blecha vystoupil s takovouto námitkou: historické *záznamy* sice obsahují periodicitu – ale historické *události* se ve skutečnosti neodehrávaly periodicky. Předpokládá to, že kronikáři celého světa po pět tisíc let vymazávali záznamy o skutečných událostech a vymýšleli si záznamy o neexistujících událostech koordinovaně a systematicky tak, aby nakonec tvořily rytmus potvrzující mou tezi. Nevadí mu, že ta-

Alfons Mucha: *Quo vadis*, 1902.

KDO NEROZUMÍ, MĚL BY SE PTÁT, NIKOLI
PROTESTOVAT.

MILAN RŮŽIČKA

Nicolas Régnier: Sv. Matouš, 17. stol.

kové konspiraci chybí srozumitelný motiv; že by se prakticky nedala zrealizovat; nebo že se současně opíráme o archeologické nálezy, a zfalšovat či beze stopy odstranit takové Stonehenge, pyramidy nebo celá města zavátá v písku je těžší, než jen pozměnit nějaký záznam v kronice. Psychiatr by zde diagnostikoval zřetelnou paranoidní poruchu. Zlatým hřebem je však to, že i Blecha sám je součástí této „konspirace“. Slovně popírá michaelský rytmus v dějinách filosofie, ale sám se svými kolegy sestavil *Filosofický slovník*, kde je michaelský rytmus filosofů očividný.^{Horyna} Stačí je spočítat a zakreslit na časovou osu. Vůbec podíl skeptických nálad v dějinách myšlení vykazují gabrielský rytmus – podle očekávání – takže skeptici už tím, že existují, znovu jen potvrzují Angelologii.

Toto bádání nevychází z apriorní víry v autoritu jakéhokoli náboženství, ale má důsledky pro náboženství. Tím, že identifikuje, čeho se stará nauka o andělech vlastně týkala, vrací ji do polohy živé disciplíny, která může být potvrzována, vyvracena, opravována a rozvíjena. Na jedné straně to vrací staré tradici nebývalou vážnost, na druhé straně to čerá stojaté vody dávno mrtvé teologie. Přichází v čase, kdy samotní kněží v anděly již nevěří, a odhaluje, že své vlastní tradici dávno nerozumějí.

Současnému i předcházejícímu papeži jsem poslal svou knihu s návrhem na spolupráci. Získal jsem dva zdvořilé, ale bezobsažné dopisy od papežského nuncia. Bohoslovecká fakulta dvakrát ústně a Konference biskupů Slovenska písemně odmítly zaujmout k mé práci jakýkoli postoj. Oficiální stanovisko římskokatolické církve tedy není žádné – ani souhlasné, ale ani odmítavé. Mluvčí konference Mons. Marián Chovanec mi ústně potvrdil, že taktikou církve je nevěnovat mi vůbec žádnou pozornost, ani neoponovat. Aby si církev zachovala zdání neomylnosti a výlučnou autoritu, chce, aby všechno kolem andělů zůstalo navždy v poloze nepochopitelné víry. Nechce, aby tomu lidé rozuměli a diskutovali o tom. Mají zůstat v duchovních otázkách navždy dětmi. O to jasněji svítí výjimky jako kněz a exorcista Anton Solčiansky. Byl za to, aby církev hovořila i s někým jiným, než jen sama se sebou. Stál si za tím až potud, že odešel z rádia Lumen, když zakázali naše společné relace.

Jen malé, skromnější církve jako starokatolická jsou otevřeny přátelskému dialogu. V těch větších někteří kněží studují Angelologii tajně; jiní rozseávají mezi věřícím lidem slepý svár. Na jedné faře dokonce Angelologii veřejně spálili. Doufám, že má kniha bude fermentem, který přispěje k tříbení duší a očistnému pohybu v církvích.

Druhý svazek Angelologie nevychází díky podpoře nějaké instituce, ale díky stovkám slovenských i českých čtenářů, posluchačů a žáků Školy angelologie, kteří svým zájmem a podporou vytvářejí prostor, abych mohl soustředit síly na takovouto práci.

Příteli a programátorovi Martinu Mítóvskému chci poděkovat za nezištnou práci na vývoji softwaru, v němž jsou spočítány a nakresleny všechny grafy v této knize. Petru Kvasničkovu z Ústavu částicové a jaderné fyziky Karlovy univerzity za ochotu a cenné rady při koncipování statistických metod. Statistika v historiometrii je specifická a dělat ji je těžší než v přírodních vědách. Od vzniku písma uplynulo jen 5000 let a záznamy obsahují nanejvýš deset, často jen pět opakování 500letého rytmu. Data bývají mezerovitá, zatížená trendy a nemají gaussovské náhodné rozdělení. Pravděpodobnosti uvedené v tomto svazku zatím nepočítají s autokorelací mezi nejbližšími generacemi otců, synů a vnuků, ale i při aplikaci jiných modelů

se liší nanejvýš o jeden řád nebo jsou řádově stejné. Definitivní zhodnocení a metastudie budou následovat ve třetím svazku.

Kvantifikace nezávisle sestavených dat je významný nástroj, který nám pomáhá zvyšovat jistotu, ale zůstane vždy jen nástrojem pomocným. Kvantifikujeme obvykle jen proximální proměnnou a nikoli přímo to, co chceme měřit: například vizuální představivost se odrazí v počtu malířů, vzdělanost v hustotě knihoven, agresivita v rychlosti střídání dynastií. Pokud přiřadíme fyziku ke Gabrielovi, je to hrubé přiblížení založené na tom, že přírodověda se opírala především o smyslové vnímání (gabrielský proces); pro každou větev fyziky to však platí v jiné míře a pro nejnovější fyziku celkově v menší míře. V jádru děláme *kvalitativní* výzkum, poznáváme duchovní *kvality*, které se jen nepřímo odrážejí ve hmotných *kvantitách*. Konečný verdikt nakonec stejně nebude moci vynést počítač, ale jen člověk s vnímavou inteligencí a srdcem tak, že intuitivně posoudí celek.

Lago di Garda, 27. července 2012

354 LETÍ DUCHOVÉ ČASU

ANAEL	-7332	-4852	-2372	+108
ZACHARIEL	-6978	-4498	-2017	+463
RAFAEL	-6624	-4144	-1663	+817
SAMAEI	-6270	-3789	-1309	+1171
GABRIEL	-5915	-3435	-955	+1525
MICHAEL	-5561	-3080	-600	+1879
ORIFIEL	-5206	-2726	-246	+2234

Johannes Trithemius, Petr z Abana a Abraham ibn Ezra uvádějí tato data větších vládců času. Podle názoru „mnohých moudrých lidí starých dob“ se sedm archandělů cyklicky střídá jako duchové času a každý z nich inspiruje období trvající 354 let a 4 měsíce.^{Trithemius, Abano, Ibn Ezra}

2160 LETÍ DUCHOVÉ ČASU

-30.987	BLÍŽENCI (Merkur)	-11.547	PANNA (Merkur)
-28.827	BÝK (Venuše)	-9.387	LEV (Slunce)
-26.667	BERAN (Mars)	-7.227	RAK (Měsíc)
-24.507	RYBY (Jupiter)	-5.067	BLÍŽENCI (Merkur)
-22.347	VODNÁŘ (Saturn)	-2.907	BÝK (Venuše)
-20.187	KOZOROH (Saturn)	-747	BERAN (Mars)
-18.027	STŘELEC (Jupiter)	+1.413	RYBY (Jupiter)
-15.867	ŠTÍR (Mars)	+3.573	VODNÁŘ (Saturn)
-13.707	VÁHY (Venuše)	+5.733	KOZOROH (Saturn)

720 LETÍ DUCHOVÉ ČASU

-7227	RYBY (Jupiter)	-747	STŘELEC (Jupiter)
-6507	ŠTÍR (Mars)	-27	LEV (Slunce)
-5787	RAK (Měsíc)	+693	BERAN (Mars)
-5067	VODNÁŘ (Saturn)	+1413	ŠTÍR (Mars)
-4347	VÁHY (Venuše)	+2133	RAK (Měsíc)
-3627	BLÍŽENCI (Merkur)	+2853	RYBY (Jupiter)
-2907	KOZOROH (Saturn)	+3573	VÁHY (Venuše)
-2187	PANNA (Merkur)	+4293	BLÍŽENCI (Merkur)
-1467	BÝK (Venuše)	+5013	VODNÁŘ (Saturn)

TABULKA HIERARCHICKÝCH BYTOSTÍ

česky	řecky	latinsky	hebrejsky	opisně
SERAFÍNI		SERAPHINI	SERAFIM	DUCHOVÉ LÁSKY
CHERUBÍNI		CHERUBINI	CHERUBIM	DUCHOVÉ HARMONIE
TRŮNY		TRONI	ARALIM	DUCHOVÉ VŮLE
PANSTVA	KYRIOTETES	DOMINATIONES	HAŠMALIM	DUCHOVÉ MOUDROSTI
SÍLY	DYNAMEIS	VIRTUTES	MALACHIM	DUCHOVÉ POHYBU
MOCNOSTI	EXOUSIAI	POTESTATES	ELOHIM	DUCHOVÉ FORMY
PRAPOČÁTKY	ARCHAI	PRINCIPATUS		DUCHOVÉ NÁRODŮ
ARCHANDĚLÉ	ARCHANGELOI	ARCHANGELI		DUCHOVÉ ČASU
ANDĚLÉ	ANGELOI	ANGELI		STRÁŽNÍ DUCHOVÉ LIDÍ

72 LETÍ DUCHOVÉ ČASU

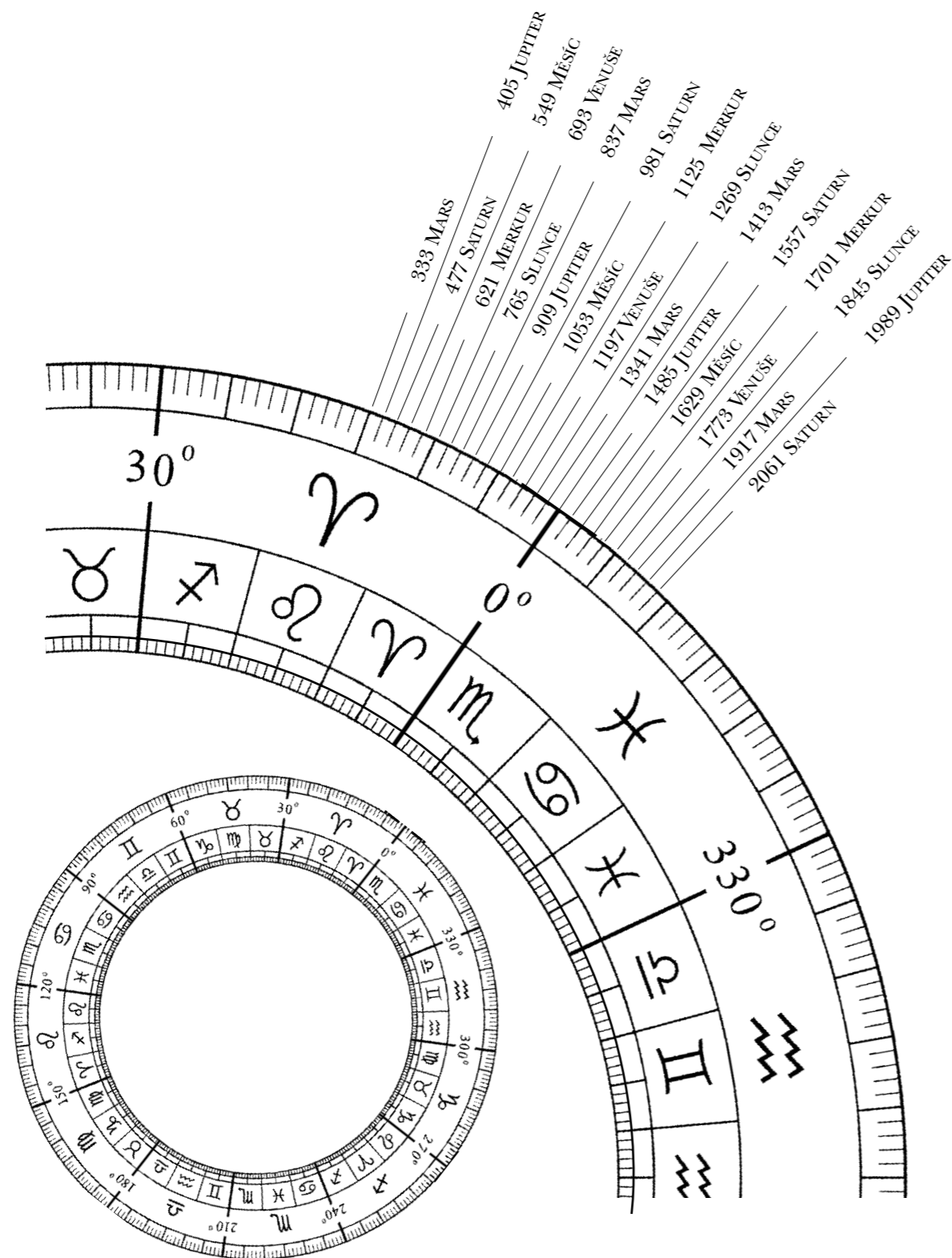
	Býk	Beran	Ryby
30°	-2907 Merkur	-747 Slunce	1413 Mars
29°	-2835 Venuše	-675 Mars	1485 Jupiter
28°	-2763 Slunce	-603 Jupiter	1557 Saturn
27°	-2691 Mars	-531 Saturn	1629 Měsíc
26°	-2619 Jupiter	-459 Měsíc	1701 Merkur
25°	-2547 Saturn	-387 Merkur	1773 Venuše
24°	-2475 Měsíc	-315 Venuše	1845 Slunce
23°	-2403 Merkur	-243 Slunce	1917 Mars
22°	-2331 Venuše	-171 Mars	1989 Jupiter
21°	-2259 Slunce	-99 Jupiter	2061 Saturn
20°	-2187 Mars	-27 Saturn	2133 Měsíc
19°	-2115 Jupiter	+45 Měsíc	2205 Merkur
18°	-2043 Saturn	117 Merkur	2277 Venuše
17°	-1971 Měsíc	189 Venuše	2349 Slunce
16°	-1899 Merkur	261 Slunce	2421 Mars
15°	-1827 Venuše	333 Mars	2493 Jupiter
14°	-1755 Slunce	405 Jupiter	2565 Saturn
13°	-1683 Mars	477 Saturn	2637 Měsíc
12°	-1611 Jupiter	549 Měsíc	2709 Merkur
11°	-1539 Saturn	621 Merkur	2781 Venuše
10°	-1467 Měsíc	693 Venuše	2853 Slunce
9°	-1395 Merkur	765 Slunce	2925 Mars
8°	-1323 Venuše	837 Mars	2997 Jupiter
7°	-1251 Slunce	909 Jupiter	3069 Saturn
6°	-1179 Mars	981 Saturn	3141 Měsíc
5°	-1107 Jupiter	1053 Měsíc	3213 Merkur
4°	-1035 Saturn	1125 Merkur	3285 Venuše
3°	-963 Měsíc	1197 Venuše	3357 Slunce
2°	-891 Merkur	1269 Slunce	3429 Mars
1°	-819 Venuše	1341 Mars	3501 Jupiter

Podle panbabylonské školy asyriologů byl kalendář používaný v ptolemaiovském Egyptě spojen s představami o precesním střídání věků. Vládou babylónského krále Nabú-násira od roku 747 př. Kr. začal věk Berana. Každému stupni zvěrokruhu vládne jedna planeta. První stupeň každého znamení ovládá vždy vládce celého znamení. Potom následují planety v chaldejském pořadí sfér cyklicky až do konce znamení. Na prvním stupni následujícího znamení je cyklus přerušen a začíná znovu vládcem nového znamení.^{Hastings, Kefer 1}

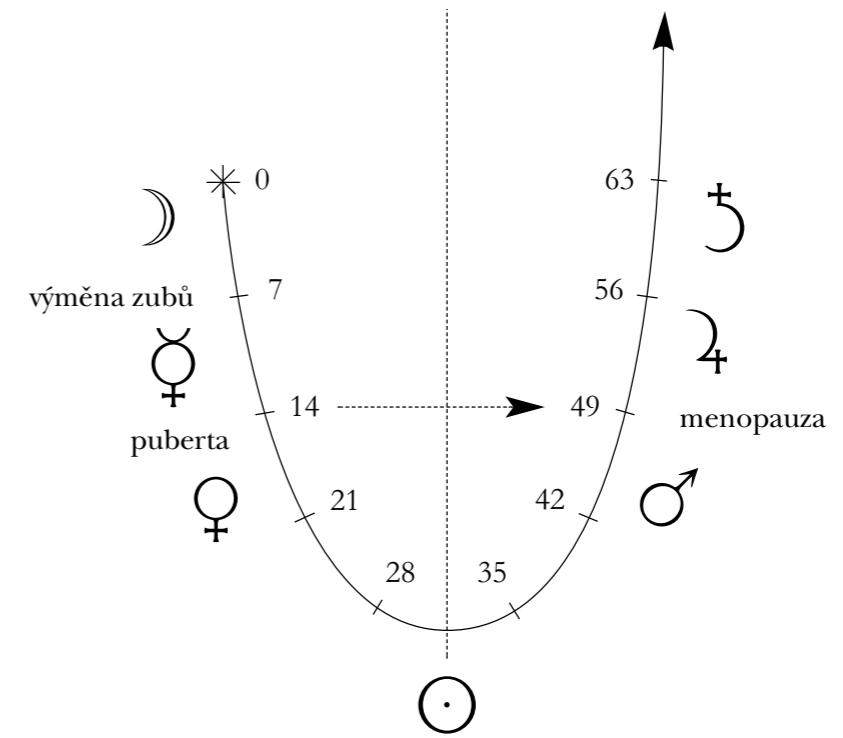
TRADIČNÍ REGENTI JEDNOTLIVÝCH LET

Saturn	1965	1972	1979	1986	1993	2000	2007
Jupiter	1966	1973	1980	1987	1994	2001	2008
Mars	1967	1974	1981	1988	1995	2002	2009
Slunce	1968	1975	1982	1989	1996	2003	2010
Venuše	1969	1976	1983	1990	1997	2004	2011
Merkur	1970	1977	1984	1991	1998	2005	2012
Měsíc	1971	1978	1985	1992	1999	2006	2013

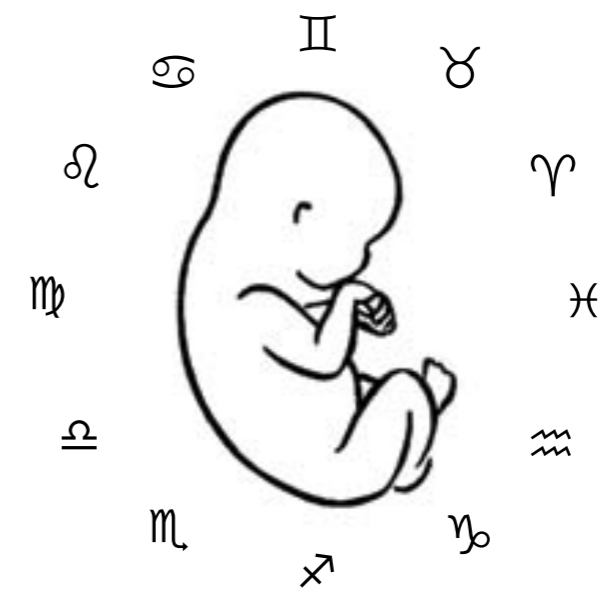
SVĚTOVÉ HODINY

Starí Babylóňané věřili, že čas má kvalitativní strukturu založenou na čísle sedm. Sedm světových dní (72 let) tvoří světový týden (504 let). Třicet světových dní tvoří světový měsíc (2160 let) a tři sta šedesát světových dní tvoří světový rok (25 920 let). Každému světovému dni vládne některý ze sedmi bohů planet a zabarvuje ho svou duchovní kvalitou.

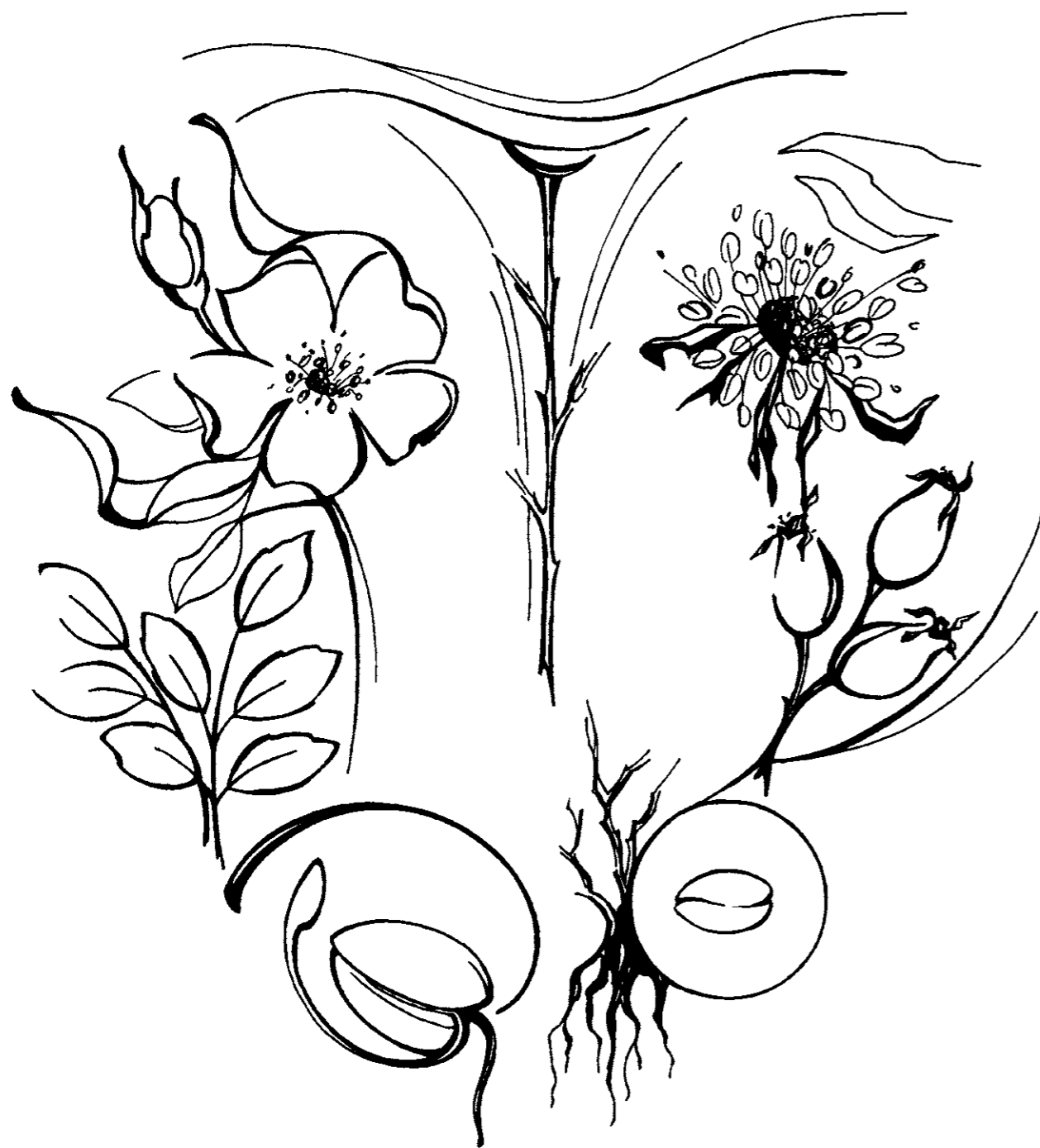

Podle starověkých představ ovládá každý úsek lidského života jiná planetární inteligence. Kristova léta jsou polednem života, kolem něhož symetricky působí protikladné planety.

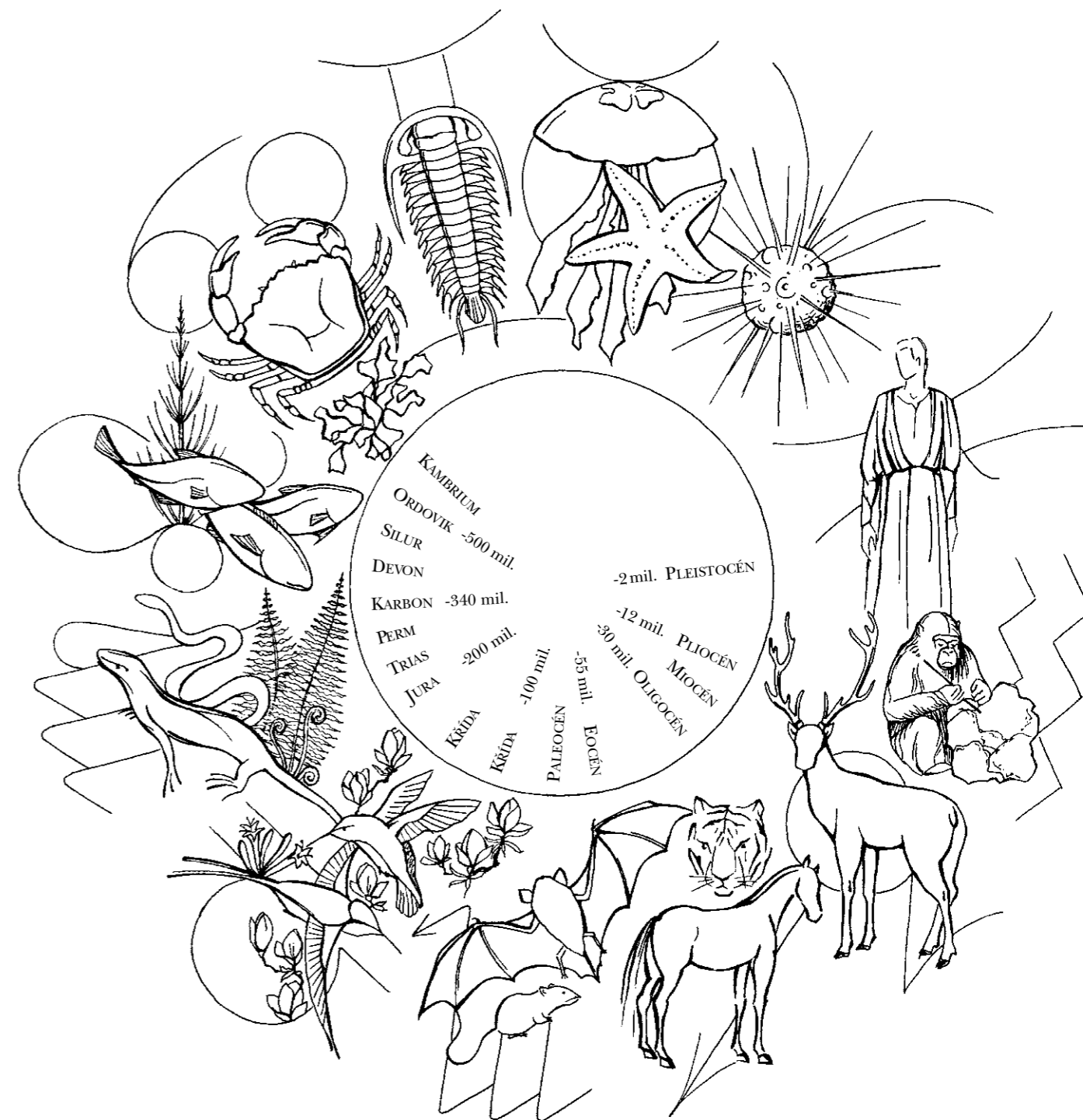
Embryogeneze (vývoj jednotlivce) je zkrácená fylogeneze (vývoj druhu). Lidský plod se vyvíjí od hlavy směrem k nohám pod vlivem znamení počínaje Beranem a konče Rybami.

SEDM ARCHANDĚLŮ A ROČNÍ KOLOBĚH ROSTLINY

Lidský život se podobá ročnímu koloběhu rostliny. Dětství, školní věk, puberta, dospělost, krize středního věku, zralý věk a stáří jsou analogické klíčení, růstu, kvetení, duchovnímu oplodnění, odkvetení, dozrávání plodů a tvorbě semen. Sedm procesů, které se u člověka projevují více duševně než tělesně, utváří sedm rostlinných orgánů: výhonek, list, květ, stonek, prašník, plod, semeno. Sedm archandělů utváří sedm částí rostliny a inspirují sedm lidských duchovních schopností.

DVANÁCT CHERUBÍNŮ A VÝVOJ ŽIVOTA

Podle zoroastrijské mytologie se svět vyvíjí ve dvanácti etapách inspirovaných dvanácti cherubíny (znameními). Zvěrokruh obsahuje dvanáct principů, které se postupně projeví v evoluci Země a živé přírody.